

РЕШЕНИЕ

№ 16477

гр. София, 29.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в публично заседание на 29.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **1753** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на „УНИКОН ГРУП“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22220224000537-091-001 от 30.09.2024 г. издаден от К. Г. М. - орган, възложил ревизията, и И. Р. Н. - ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 1616/16.12.2024 г., издадено от директора на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, относно допълнително установените задължения за корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ в размер на 97 073,13 и определени лихви в размер на 18 894.85 лв. и в частта на направените корекции на резултатите по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчни периоди юли. септември, ноември и декември 2020 г. февруари, март. април, ноември и декември 2021 г. февруари, март. август, октомври и декември 2022 г. и месец март 2023 г. общо в размер на 38 037.85 лв. и определени лихви в размер на 11 414.23 лв. В жалбата се навеждат доводи, че ревизионният акт е незаконосъобразен, тъй като е издаден при съществено нарушение на процесуалните разпоредби на ДОПК и в противоречие с материалноправните норми на ЗДДС. Излага подробни аргументи във връзка с тези си твърдения и отправя искане към съда за отмяна на ревизионния акт, потвърден с Решение № 1616/16.12.2024 г., издадено от директора на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява в открито съдебно заседание от адв. К., която поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски в производството. Представя списък на

разноските по чл.80 от ГПК.

Ответникът - директорът на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП, уведомена, не изразява становище по основателността на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със Заповед №Р-22220224000537-020-001 от 29.01.2024 връчена на 05.02.2024 г. електронно, по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК във връзка с чл. 30 от ДОПК, изменена със Заповед №Р-22220224000537-020-002 от 30.04.2024 г., връчена електронно на 15.05.2024 г., е възложено извършването на ревизия на „УНИКОН ГРУП“ ЕООД за установяване на задълженията за корпоративен данък за периода от 01.01.2022 г. до 31.12.2022 г. и за данък върху добавената стойност за периодите от 01.02.2020 г. до 31.05.2023 г. Определен е срок за извършване на ревизията до 05.07.2024г. с оглед датата на връчване на първата заповед и съгласно чл. 114, ал. 2 от ДОПК.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р- 22220224000537-092-001 от 19.07.2024 г., връчен електронно на 31.07.2024 г., ведно с доказателствата. Жалбоподателят не е подал възражение по чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията приключва с РА №Р-22220224000537-091-001 от 30.09.2024 г., издаден от К. Г. М. - орган, възложил ревизията, и И. Р. Н., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. - ръководител на ревизията, връчен електронно на 08.10.2024 г. Установени са допълнителни задължения за корпоративен данък в размер на 110 106,62 лв. и за данък върху добавената стойност в размер на 38 037,85 лв. На основание и по реда на чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания /ЗЛДТДПДВ/ са начислени лихви общо в размер на 30 309,08 лв.

Установено е от страна на органите по приходите, че за процесния период основна дейност на

жалбоподателя е строителство на жилищни и нежилищни сгради.

С Протокол №Р-22220224000537-ППД-001 от 03.06.2024 г. са рибъединени доказателства от данъчното досие на ревизирания субект. На основание чл. 115 от ДОПК е направена проверка на оригиналната счетоводна и търговска документация на дружеството, находяща се в обслужващия го счетоводен офис, за което е съставен Протокол №1957766 от 06.06.2024 г. На основание чл. 37, ал. 5 от ДОПК е изискана информация от Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/ и от „ЛИЗИНГОВА КЪЩА СОФИЯ ЛИЗИНГ“ ЕАД, с ЕИК[ЕИК].

В резултат на тези действия и събраните доказателства се установяват следните правно-значими за спора факти:

I. В частта относно допълнително начисления ДДС.

Установено е, че дружеството е сключило договор №74347 от 02.02.2022 г. с „ЛИЗИНГОВА КЪЩА СОФИЯ ЛИЗИНГ“ ЕАД, съгласно който му е предоставено за ползване моторно превозно средство /МПС/ марка В. Х6 xDrive 30d, с регистрационен номер С.. Предоставено е свидетелство за регистрация, въз основа на което е установено, че автомобилът е регистриран като товарен, с 4+1 брой места, хомологиран като N1G. Органите по приходите са указали на жалбоподателя, че следва да представи доказателства за ползване на превозното средство за дейността на предприятието, включително пътни листове, товарителници, доказателства за място на домуване, както и да посочи лицето, което го управлява. Ревизиращите са изискали документи и от лизингодателя. В отговор са представени сключеният с жалбоподателя договор, издадената фактура и са дадени писмени обяснения, видно от които договорът е за финансов лизинг със срок 60 месеца, през който период остава в изключителна собственост на лизингодателя. Предвидена е възможност за последващото му придобиване от лизингополучателя.

С цел изясняване на обстоятелства, касаещи ползването на МПС, органите по приходите са изискали информация от АПИ, регистър „Събиране на данни за автомобилния трафик в Република България“. Въз основа на предоставените такива са установени дати и дестинации, описани на стр. 30 от РД, видно от които автомобилът е ползван за част от ревизираните периоди, около веднъж седмично през март, април, август и ноември 2022 г.

При тази фактическа обстановка ревизиращият екип е приел, че се касае за лек автомобил по смисъла на § 1, т. 18 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на ЗДДС, тъй като броят на местата за сядане без мястото на водача не превишава 5. Посочено е също, че няма доказателства да е бил предназначен за превоз на товари, или да е лек автомобил, който има трайно вградено допълнително техническо оборудване за целите на извършваната от лицето дейност, а също така липсват документи, от които да е видно ползването му за дейността на дружеството или за някой от дейностите по чл. 70, ал. 2, т. 1 - 4 от ЗДДС. По тези съображения е отказано правото на приспада* кредит, както по издадената от лизингодателя фактура, така и по фактурите и експлоатация на МПС.

По отношение на фактура №0...015104 от 18.05.2021 г., издадена от „МАТРАЦИ БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], органите по приходите, са установили, че тя е включена в дневника за покупки на жалбоподателя, но не е била представена на ревизиращите. Органите по приходите са приели, че за признаване на правото на данъчен кредит не е налице предпоставката по чл. 71, т. 1 от ЗДДС, изискваща лицето да притежава данъчен документ за стоките и услугите, на които е получател.

Установено е, че жалбоподателят е извършвал услуги по хотелско настаняване в къщи за гости в [населено място], местност „Писана черква“, за което е издал фактури на физически лица №20...016 от 22.12.2020 г., №20...017 от 28.12.2020 г., №20...024 от 28.04.2021г., №20...031 от 09.08.2021 г, №20...033 от 29.08.2021 г., №20...030 от 28.02.2021 г. и №20...032 от 16.08.2021 г., с данъчна основа общо в размер на 5 678,42 лв. и начислен ДДС 510,53 лв. при ставка 9%. Установено е, че от страна на жалбоподателя е представено удостоверение №312 от 18.06.2018 г., издадено от [община] за категория една звезда на къща за гости №2 в [населено място], местност „Писана черква“, с валидност до 18.06.2020 г., и Заповед №РД-14-543 от 18.06.2015 г., издадена от кмета на [община] за вписване на къщата за гости в регистъра на категоризираните обекти на [община] по чл. 168, ал. 1 от Закона за туризма /ЗТ/, както и в Националния туристически регистър. Не е представен регистъра на настанените туристи, съгласно чл. 116 от ЗТ. Направен е извод за недоказаност наличието на кумулативно изискуемите по чл. 40 от ППЗДДС документи за прилагане на диференцирана ставка на данъка. По тези съображения на жалбоподателят е доначислен данък до ставка 20%, възлизащ на 623,97 лв.

С Договор за прехвърляне на търговско предприятие от 17.10.2019 г., ЕТ „ПИРИН 2012 -

АНАСТАСИЯ ЧОБАНОВА“, ЕИК[ЕИК], в качеството на прехвърлител и „УНИКОН ТРУП“ ЕООД - приобретател, са постигнали споразумение прехвърлителят да прехвърли на приобретателя цялото търговско предприятие - ЕТ П. 2012 - А. Ч., като съвкупност от права, задължения и фактически отношения, за сумата от 20 000,00 лв. В състава на търговското предприятие е включен поземлен имот с идентификатор 61813.533.22, находящ се в [населено място], местност „Писана черква“, с площ от 899.00 кв. м, ведно с построените в него сгради - къща за гости №1, с идентификатор 61813.533.22.1, с площ 110.00 кв. м и къща за гости №2, с идентификатор 61813.533.22.2, с площ 110.00 кв. м. Къщите за гости са въведени в експлоатация с удостоверение №1 от 13.01.2015 г.

Въз основа на обратна ведомост, представена в производство за установяване на задължения на ЕТ е установено, че към 31.12.2018 г. е осчетоводена себестойност на двете сгради в размер на 270 505,63 лв. П. данъчен кредит при за построяване на сградите е в размер на 54 101,13 лв.

По данни от Агенция по вписванията е установено, че жалбоподателят е продал тези имоти, както следва: С Нотариален акт /НА/ за покупко-продажба на недвижим имот №132, том I, дело 127 от 29.03.2022 г. жалбоподателят е прехвърлил право на собственост върху поземлен имот с площ 467.00 кв. м, ведно с построената в него сграда, представляваща къща за гости №1 на купувача Лахан Г. К.. Продажбата е на стойност 140 000,00 евро, с левова равностойност 273 816,20 лв., платени по банков път. На същия е издадена фактура №20...038 от 28.03.2022 г. за сумата 246 078,00 лв. Сделката е третирана като освободена доставка. С НА за покупки-продажба на недвижим имот №118, том III, дело 494 от 05.10.2022 г. жалбоподателят е прехвърлил право на собственост върху поземлен имот с площ 432.00 кв. м, ведно с построената в него сграда, представляваща къща за гости №2, на купувачите В. И. Т. и Е. В. Я.. Продажбата е на стойност 100 000,00 лв., като сумата е платена по банков път, съответно на 04.10.2022 г. платени 66 666,66 лв. от В. Т. и на 04.10.2022 г., платени от Е. Я. 33 333,34 лв. За извършените продажби ревизираното лице не е издало фактури.

Органите по приходите са се позовали на § 1, т. 5 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на ЗДДС, регламентиращ понятието за „нови сгради“ и са формирани извод, че процесите сгради не са нови, тъй като са изминали повече от 60 месеца от въвеждането им в експлоатация съгласно

удостоверение №1 от 13.01.2015 г. Направен е извод, че продажбите следва да се третираат като освободени доставки по чл. 45, ал. 3 от ЗДДС. При това положение за „УНИКОН ГРУП“ ЕООД е възникнало задължение да направи корекция на ползвания данъчен кредит, на основание 79, ал. 1 от закона, което в случая не е сторено. Като са приложили формулата по чл. 79, ал. 3 от ЗДДС органите по приходите са направили корекция на размера на ползвания данъчен кредит, като при ползван данъчен кредит в размер на 54 101,13 лв. за построяването на двете сгради, е начислен дължим от жалбоподателя данък в размер на 21 640,44 лв.

На жалбоподателя са издадени кредитни известия към фактури от доставчиците „МАРТИНА МАКС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], „БУДМАКС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], „ДИ ЕМ МАКС“ ООД, ЕИК[ЕИК], „БИТТЕЛ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] и „ТОП .ОРУЛ ПЛЮС“ ООД, ЕИК[ЕИК]. Кредитните известия са за периодите юли^ ноември 2020 г., ноември и декември 2021 г., но не са отразени в дневниците за/покупки на ревизираното лице тези периоди, а в следващи такива. Поради неизпълнение на условието по чл. 124, ал. 5 от ЗДДС, е начислена лихва в размер на 69,93 лв. В мотивите на акта е отразено, че по същите съображения се начислява лихва в размер на 196,34 лв. за месец ноември 2021 г., но в таблицата към разпоредителната част на РА такава не е включена.

II. В частта на облагането по ЗКПО.

За финансовата 2022 г. „УНИКОН ГРУП“ ЕООД е подало годишна данъчна декларация /ГДД/ по чл. 92 от ЗКПО с деклариран счетоводен финансов резултат - печалба в размер на 20 165,13 лв., данъчен финансов резултат - печалба, в размер на 20 165,13 лв. и дължим корпоративен данък в размер на 2 016,51 лв. Счетоводният финансов резултат на дружеството е преобразуван на основание чл. 78 от ЗКПО със сума в размер на 1 101 066,20 лв. Вследствие на това е формиран данъчен финансов резултат - печалба, в размер на 1 121 231,33 лв. и дължим корпоративен данък в размер на 112 123,13, от който дължим корпоративен данък над декларирания в размер на 110 106,62 лв.

Във връзка със сключените от жалбоподателя и описани по-горе сделки с недвижими имоти, за които са съставени НА №118 от 05.10.2022 г. и НА №132 от 29.03.2022г. е установено, че получените от купувачите суми в размер на 273 816,20 лв. - от Лахан Г. К. и в размер на 100 000,00 лв. от В. И. Т. и Е. В. Я., не са осчетоводени от задълженото лице като приход и не са намерили отражение при формиране на данъчния финансов резултат за периода. Предвид това с

неотразените приходи, възлизащи общо на 373 816,200 лв., е преобразуван декларираният счетоводен финансов резултат.

Установено е, че към 31.12.2022 г. по счетоводна сметка 704 „Приходи за бъдещи периоди“ дружеството е осчетоводило приходи в размер на 973 328,00 лв., в т.ч.: Осчетоводени приходи за бъдещи периоди в размер на 576 750,00 лв. за извършени строително-монтажни работи /СМР/ за времето от 01.02.2020 г. до 31.12.2022 г. на обект, представляващ нежилищна сграда със смесено предназначение и подземни гаражи находящ се в [населено място],[жк], с възложител „ПРОКОН ЮРЪП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК].

С протокол за извършена насрещна проверка №П-22220224102823-141-001 от 03.07.2024 г. са обективирани резултатите от направена проверка на „ПРОКОН ЮРЪП“ ЕООД, свързано лице с жалбоподателя по смисъла на §1, т. 3, б. „д“ от ДР на ДОПК, предвид обстоятелството, че управител и на двете дружества е И. В. П.. Проверката е във връзка с издадени от ревизирания субект фактури общо за сумата от 371 599,97 лв. с ДДС.

По делото са приобщени като доказателства документи свързани с площоразпределението, таблица с разпределение на площите на обект „Многофункционална седеметажна сграда с подземни гаражи, находяща се в С., местност „Л.“, урегулиран поземлен парцел /УПИ/ П-64, кв. 17“, разрешение за строеж №83 от 09.04.2019 г. и разрешение за ползване №СТ-05-546 от 02.11.2022 г., издадено от Дирекция „Национален строителен контрол“ /ДНСК/ за обекта, наименован „Нежилищна сграда със смесено предназначение и подземни гаражи“. Възложителят е представил сключени договори за СМР, включително договор №3 от 03.09.2019 г. с жалбоподателя като изпълнител, както и предварителни договори и нотариални актове за продажба на обекти от сградата. Установено е, че издадените му от ревизирания субект и описани по-горе фактури, са отразени в дневниците за покупки на „ПРОКОН ЮРЪП“ ЕООД. Предвид наличието на доказателства за завършване на строежа и въвеждането му в експлоатация ревизиращите са приели, че неправилно приходите са осчетоводени от задълженото лице като такива за бъдещи периоди и счетоводният финансов резултат на дружеството е преобразуван на основание чл. 78 от ЗКПО.

С жалба вх. №53-06-12168 от 24.10.2024 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-22-1524 от 25.10.2024 г. но регистъра на дирекция ОДОП С. ревизионният акт е оспорен по

административен ред.

С Решение № 1616/167.12.2025г. на директора на дирекция „ОДОП”, издаденият Ревизионен № №Р-22220224000537-091-001 от 30.09.2024 г. е изменен в оспорената част като установеният корпоративен данък за данъчен период 2022 г. в размер на 112 123.13 лв. и определен в размер на 97 073,13 лв., ведно със съответните лихви, като е потвърден в останалата оспорена част.

Ревизионният акт е оспорен и по съдебен ред с жалбата, по която е образувано настоящото дело.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Не се установяват пороци, обосноваващи нищожността на РА.

Същият е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия.

Спазена е предписаната от чл. 120, ал. 1, пр. 1 ДОПК писмена форма по образца по чл. 120, ал. 3 ДОПК с всички задължителни реквизити по чл. 120, ал. 1, пр. 2, т. 1–8 ДОПК, включително мотиви, обосноваващи от фактическа и правна страна установените задължения по ЗДДС и ЗКПО с акцесорните им лихви по чл. 175, ал. 1 ДОПК и кореспондираща разпоредителна част при определяне резултатите по данъчни периоди. Фактическите констатации и правни изводи на РА са допълнени и така конкретизирани чрез тези по приложения към него Ревизионен доклад /РД/ №Р-22220224000537-092-001 от 19.07.2024 г. , съставляващ съгласно чл. 120, ал. 2, изр. 1 от ДОПК неразделна негова част. Възражение по чл. 117, ал. 5 ДОПК срещу РД не е заявено от ревизираното лице, поради което липсата на негово обсъждане в РА не е формален порок по чл. 120, ал. 2, изр. 2 ДОПК.

Ревизионното производство е проведено без допуснати съществени процесуални нарушения. Образувано е съгласно чл. 112, ал. 1 ДОПК с издаването на Заповед за възлагане на ревизия

Заповед №Р-22220224000537-020-001 от 29.01.2024 изменена със Заповед №Р-22220224000537-020-002 от 30.04.2024 г., връчена електронно на 15.05.2024 г. Заповедите за възлагане на ревизия са издадени от К. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-849 от 31.10.2022г. на директора на ТД на НАП С.. И двете заповеди имат задължителното съдържание по чл. 113, ал. 1, т. 1 ДОПК – ревизираното лице е надлежно идентифицирано с данните по чл. 81, ал. 1, т. 2–5 ДОПК; определени са поименно и подлъжностно ревизиращите органи по приходите; конкретизирани са ревизираните задължения по ЗДДС и ЗКПО и ревизираните периоди; даден е 3-месечен срок за извършване на ревизията съобразно чл. 114, ал. 1 ДОПК, който впоследствие е продължен /със ЗИЗВР/. Не е изтекъл преклузивният срок чл. 109, ал. 1, изр. 1 ДОПК. В рамките на ревизията от „УНИКОН ГРУП“ ЕООД. ЕИК[ЕИК] са изисквани на основание чл. 37, ал. 2 и 3 ДОПК доказателства по нейния предмет, включително относно спорните доставки. Инициирани са насрещни проверки на доставчиците по чл. 45, ал. 1 ДОПК по спорните фактури, като ПИНП с приложенията са приобщени по преписката. Служебно са направени справки по информационните масиви на НАП за същите доставчици. Тази доказателствена съвкупност е формирана със законосъобразно извършени от ревизиращите органи процесуални действия. Ревизията е извършена в определения срок. За резултатите ѝ е съставен РД, съдържанието на който съответства на законовата норма на чл. 117, ал. 2, т. 1-10 ДОПК. Към него са приложени събраните от ревизията доказателства по чл. 117, ал. 3 ДОПК.

Относно приложението на материалния данъчен закон съдът намира следното:

ДОПК не съдържа особени правила относно разпределението на доказателствената тежест в производството по ревизия по общия ред на чл. 112–120 ДОПК, поради което субсидиарно приложение намират правилата за доказване, установени в АПК и ГПК (арг. от § 2 ДР на ДОПК). „УНИКОН ГРУП“ ЕООД. ЕИК[ЕИК] черпи право на приспадане на данъчен кредит от спорните фактури, претендирайки го по съдебен ред след отказ за признаването му по ревизионния акт, поради което на основание чл. 154, ал. 1 ГПК и чл. 170, ал. 2 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК негова е тежестта да докаже всички факти, на които основава искането си за признаване на това право, за да установи, че са изпълнени условията за възникването и упражняването му. Неизпълнението на задължението на ответника по доказателствата не освобождава дружеството-жалбоподател от тежестта да докаже наличието на всички предпоставки за съществуването на твърдяното от него

право. Жалбоподателят не може да се позове на проявена от ответника пасивност при попълване на делото с доказателства и по този начин да цели освобождаване от собственото си задължение за провеждане на пълно доказване на обстоятелствата, съставляващи основание на претенцията му за признаване на право на приспадане на данъчен кредит. Единствено жалбоподателят носи тежестта да докаже реалността на доставките по процесните фактури, тъй като той твърди положителния факт, че такива доставки са осъществени и именно в това твърдение се състои възражението му срещу незаконосъобразността на РА в обжалваната част. Същият следва да проведе пълно доказване на своето оспорване, като създаде сигурно убеждение у решаващия орган в съществуването на фактите и връзките между фактите. В съответствие с разпределението на доказателствената тежест както административният решаващ орган, така и съдът, имат правото, но и задължението да приемат за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт не е доказан.

Доказателствената тежест в производството е указана от съда с определение от 07.03.2025 г., като на страните е предоставена възможност да предприемат съответните процесуални действия.

В съответствие с нормата на чл. 6, ал. 1 ЗДДС доставка на стока е прехвърляне на правото на собственост или друго вещно право върху стока, а такава по чл. 5, ал. 1 ЗДДС е всяка движима вещ. Аналогично е и легалното определение, дадено в чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО, според което доставка на стоки е прехвърлянето на правото на разпореждане с материална вещ като собственик. Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗДДС доставка на услуга е всяко извършване на услуга. Облагаема според чл. 12, ал. 1 ЗДДС е доставката на стока или услуга, извършена от данъчно задължено лице с място на изпълнение на територията на страната. Извършаването ѝ е данъчно събитие (чл. 25, ал. 1 ЗДДС), което в съответствие с чл. 25, ал. 2 ЗДДС възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена, а услугата е извършена. Тогава съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС данъкът за извършената облагаема доставка става изискуем и възниква задължение на регистрираното лице да го начисли. Едновременно с настъпване на изискуемостта на данъка на основание чл. 68, ал. 2 ЗДДС и чл. 167 от Директива 2006/112/ЕО възниква правото на приспадането му.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС данъчният кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон, за получени от него стоки или

услуги по облагаеми доставки. Определяйки предпоставките за възникване на право на приспадане на данъчен кредит, националният законодател, транспонирайки чл. 168, б."а" от Директива 2006/112/ЕО, в нормата на чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС е уредил право на регистрирано лице да приспадне данъка за стоките или услугите, използвани за целите на извършваните от него облагаеми доставки, които стоки или услуги са му доставени или предстои да му бъдат доставени от доставчик, регистриран по този закон.

След като са налице предпоставките за възникването му, вече породеното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС подлежи на упражняване при условието по чл. 71, т. 1 ЗДДС - данъчно задълженото лице да притежава фактура, съставена в съответствие с чл. 114–115 ЗДДС с посочен на отделен ред данък за доставка на стоки или услуги, по които то е получател.

По аргумент от чл. 25, ал. 2 ЗДДС без реално извършена доставка на стока по смисъла на по чл. 6/9, ал. 1 ЗДДС данъчно събитие по чл. 25, ал. 1 ЗДДС не настъпва, респективно – не възниква изискуемост на данъка в хипотезата на чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС, а оттам – по аргумент от чл. 68, ал. 2 ЗДДС, не възниква и функционално свързаното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС, поради което същото не може да бъде упражнено дори при наличие на хипотезата на чл. 71, ал. 1, т. 1 ЗДДС (аналогична на чл. 178, б."а" от Директива 2006/112/ЕО).

От горния анализ се установява, че възникването на правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС е обусловено от:

- качествата данъчнозадължено лице на доставчика и на получателя /вж. т. 25 от решението на СЕС по дело С-18/13/;
- своенето на данъчния документ от получателя – чл. 71, т. 1 ЗДДС;
- получаването на стоките/услугите по доставката /“...действителното извършване на облагаемата сделка...” според т. 30 от решението на СЕС по дело С-642/11/;
- отреждането на полученото за икономическата дейност на ДЗЛ /така т. 36 от решението на СЕС по дело С-153/11/.

Отсъствието на който и да е елемент от пораждащия правото на приспадане фактически състав изключва възникването на правото. В процесния случай по мотиви, изложени по-долу, недоказани останаха третото и четвъртото условия.

В множество свои решения СЕС – напр. Решение от 06.12.2012 г. по дело C-285/11, Решение от 31.01.2013 г. по дело C-643/11 и др., приема, че за да се признае право на данъчен кредит е необходимо първо да се провери дали доставките са реално осъществени в съответствие с правилата за доказване по националното право. В решение на СЕС от 6 декември 2012 г. по дело C-285/11 г. изрично е посочено, че за да се установи, че на основание на процесните доставки на стоки е налице правото на приспадане, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от получателя за извършването на облагаеми сделки. В т. 32 е записано: „Запитващата юрисдикция е задължена в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото“. „Ако в резултат от тази преценка се установи, че разглежданите в главното производство доставки на стоки са реално осъществени **и** впоследствие тези стоки са били използвани за целите на неговите облагаеми сделки, по принцип правото на приспадане не би могло да бъде отказано (т. 33).

От изложеното следва, че за да се признае правото на приспадане на ДДС, е необходимо стоките или услугите да са реално получени и да са използвани за целите на облагаеми сделки. От друга страна в т. 37 съдът допълва, че националните административни и съдебни органи следва да откажат да признаят право на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че се прави позоваване на това право с измамна цел или с цел злоупотреба. Това е така, когато самото данъчнозадължено лице извършва данъчна измама. Действително в такъв случай не са изпълнени обективните критерии, на които се основават понятията за доставка на стоки или услуги, извършена от данъчнозадължено лице в това качество, и за икономическа дейност (т. 38). Това означава, че ако след преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото, не може да се направи извод за действително предадени и получени от доставчика и получателя стоки и услуги, то правото на приспадане не следва да се признае.

Върховният административен съд нееднократно подчертава разликата между сделка в гражданскоправен смисъл и доставка за целите за данъчното облагане – разграничение,

нормативно проведено в ЗДДС и Директива 2006/112/ЕО, които последователно си служат само с понятието “доставка”, не и “сделка”. Докато в гражданскоправен аспект е необходимо и достатъчно съгласието на страните по съществените условия на сделката, за да са облигационноправно обвързани от нея, за доставка по чл. 6, ал. 1 ЗДДС и чл. 14, ал. 1 Директива 2006/112/ЕО се изисква да е настъпило и вещно-транслативното правно действие. При доставки на движими вещи, определени по рода си (каквито са процесните), този правен ефект ще е настъпил, ако правото на собственост върху тях е прехвърлено от доставчика с предаването им на получателя (което в настоящия случай остана недоказано) с оглед придобиването му по разпоредителна правна сделка по чл. 77, пр. 1 ЗС вр. чл. 24, ал. 2 ЗЗД или чрез добросъвестно владение от несобственик по чл. 77, пр. 3 вр. чл. 78, ал. 1 ЗС.

За пълнота на изложеното следва да се отбележи, че произходът на стоките не е обективен признак за доставка по чл. 6, ал. 1 ЗДДС и чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО, нито е предпоставка за възникването или упражняване на право на приспадане на данъчен кредит. Съответно недоказването на произхода не означава автоматично, че стоката липсва и не може да е предмет на разпоредителна сделка. Доказването на произхода, обаче може да е индиция за физическото съществуване на стоките като обекти на собственост, годни като такива да бъдат прехвърляни. Подобни индикации биха могли да обезпечат тежаштото върху ответника непълно насрещно доказване и са важен информационен източник при липсата на преки доказателства за реалност на извършената доставка.

С оглед яснота и избягване преповтаряне на правни мотиви, следващите правни изводи са обособени по доставчици и периоди.

1. На задълженото лице е отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактура, издадена от „ЛИЗИНГОВА КЪЩА СОФИЯ ЛИЗИНГ“ ЕАД във връзка със сключен между страните договор за лизинг на МПС.

Съдът намира за правилни изводите на приходните органи, относно правната природа на договора по чл. 342, ал.1 от ТЗ, поради което не намира за нужно да ги преповтаря. Правилно е и съотнасянето им към чл. 1 от договора за лизинг и определянето на сключения лизингов договор, като такъв за финансов лизинг. Съдът намира, че действително не са налице предпоставките на чл. 69, ал. 1 от ЗДДС, доколкото от представените по делото доказателства не се установява

стоките или услугите да се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки. Предвид описаната по-горе характеристика на договора за лизинг, ползването на вещта за последващи облагаеми доставки се преценява към периода на фактуриране на всяка от лизинговите вноски. Такива доказателства не са представени от жалбоподателя. Въз основа на данните, предоставени от АПИ се установява, че превозното средство е ползвано през 2022 г. основно през почивни дни, събота и неделя, например 12-ти и 13-ти ноември, 13-ти август /събота/, 24-ти април /неделя/, 8-ми-10-ти април /иетък-неделя/, 18-ти-20-ти март /петък-неделя/, 13-ти март /неделя/. Изводът, който следва е, че превозното средство е ползвано за лични нужди, а не за дейността на жалбоподателя и няма доказателства да е послужило за извършване на последващи облагаеми доставки. С оглед на това обосновано органите по приходите са отказали право на приспадане на данъчен кредит по фактура №0...0881264 от 08.02.2022 г., издадена от „ЛИЗИНГОВА КЪЩА СОФИЯ ЛИЗИНГ“ ЕАД. При липса на доказателства превозното средство да е експлоатирано във връзка с дейността и за последващи облагаеми доставки, не е налице и основание за признаване на право на кредит за стоки и услуги, предназначени за поддръжката му, като например разходите за гориво на автомобила.

2. По същите съображения, доколкото издадената фактура от „Матраци БГ“ не се установява да е свързана с целите на извършваните облагаеми доставки, обосновано ревизиращият екип е отказал право на приспадане на данъчен кредит по включената от дружеството в дневника му за покупки за месец ноември 2021 г. фактура №0...015104 от 18.05.2021 г., издадена от „МАТРАЦИ БГ“ ЕООД.

Видно от посоченото в РА, фактурата не е представена на ревизиращите. Съгласно разпоредбата на чл. 71, т. 1 от ЗДДС, лицето упражнява правото си на приспадане при условие, че притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115 от ЗДДС. Това е една от императивно и кумулативно изискуемите от закона предпоставки и при липсата ѝ правото на кредит следва да бъде отказано. Освен това не е налице и условието по чл. 69, ал. 1 от ЗДДС. В разпоредбата на чл. 70 от ЗДДС са изброени изчерпателно случаите, в които законодателят предвижда ограничение на правото на приспадане на данъчен кредит, независимо че са изпълнени условията на чл. 69 и чл. 74 от с. з. Съгласно чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, когато стоките или услугите са предназначени за

безвъзмездни доставки или за дейности, различни от икономическата дейност на лицето. Понятието „икономическа дейност“ е дефинирано в чл. 3, ал. 2 от ЗДДС и се определя като всяка дейност, осъществявана редовно или по занятие срещу възнаграждение, включително експлоатацията на материално и нематериално имущество с цел получаване на редовен доход от него, т. е. има се предвид стопанската дейност на съответното предприятие. С разпоредбата на чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС са въведени ограничения, които са пряко свързани с принципа на облагане с ДДС и характера на данъка. По дефиниция ДДС е общ данък върху потреблението, чиято тежест изцяло се носи от крайния потребител. До стадия на крайния потребител данъчнозадължените лица, които участват в процеса на производство и разпределение, се задължават към бюджета с начисления на клиентите си ДДС, като се приспада платения ДДС на техните доставчици. Данъчнозадълженото лице има право да приспадне данъчен кредит, в случай, че придобива стоки и услуги, не като краен потребител. ДДС се характеризира със своя неутралитет на всички стадии от производството и разпределението, като по силата на принципа на неутралитет, лицето понася тежестта на данъка само когато той се отнася за стоки или услуги, които по никакъв начин не обслужват икономическата му дейност, тоест нито пряко, нито косвено се отнасят към извършваните от лицето облагаеми доставки, както и ако е краен потребител по възмезден начин на същите. Следва да се посочи, че под дейност, различна от икономическата дейност на лицето, следва да се разбира икономическа дейност различна от тази, формираща оборота му, а не всяка нестопанска дейност, тъй като тази хипотеза излиза извън приложното поле на ЗДДС и въпросът за приспадане на начисления по доставката данък изобщо не стои. Закупуването на матраци безспорно няма как да се отнесе към извършваната от дружеството икономическа дейност и чрез него не са извършени последващи облагаеми доставки.

Мотивиран от изложеното съдът намира, че жалбата в тази ѝ част е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

3. Жалбата е неоснователна и в частта на доначисления данък в размер на 623,97 лв. на основание чл. 66, ал. 2, т. 1 от ЗДДС.

Тук въпросът е правен и е свързан с правилното приложение на тази разпоредба към конкретния казус. Относно в този случай е Решение от 08 февруари 2024г. на Съда на Европейския съюз (СЕС) за тълкуване на приложими разпоредби на Съюзното право, по дело C-733/22г. С

решението си СЕС приема, че член 98, параграф 2 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност във връзка с точка 12 от приложение III към тази директива трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, съгласно която намалената ставка на данъка върху добавената стойност (ДДС) за настаняването, предоставяно в хотели и подобни заведения, е обвързана с изискването заведението да има удостоверение за категоризация или временно удостоверение за открита процедура за категоризиране, доколкото тази правна уредба не ограничава прилагането на намалената ставка на ДДС до конкретни и специфични аспекти на категорията на услугите по настаняване, предоставяно в хотели и подобни заведения, а в случай че ограничава това прилагане до такива конкретни и специфични аспекти — доколкото не спазва принципа на данъчна неутралност.

Член 96 от Директива 2006/112 предвижда, че за доставките на стоки и на услуги се прилага една и съща стандартна ставка на ДДС. По-нататък член 98, параграфи 1 и 2 от тази директива признава на държавите членки, като изключение от принципа за прилагане на стандартната ставка, възможността да прилагат една или две намалени ставки на ДДС. Според тази разпоредба намалените ставки на ДДС могат да се прилагат единствено за доставките на стоки и услуги, спадащи към предвидените в приложение III към посочената директива категории. Приложение III, точка 12 от Директива 2006/112 позволява прилагането на намалена ставка за настаняване, предоставяно в хотели и подобни заведения, включително предоставянето на ваканционно настаняване и отдаване под наем на места за площадки за къмпинг или каравани. СЕС не веднъж е излагал, че по отношение на член 98, параграф 1 и 2 от Директива 2006/112, нищо в текста на тази разпоредба не налага тя да се тълкува като изискване намалената ставка да се прилага само ако се отнася до всички аспекти на дадена категория доставки, посочени в приложение III към същата директива, така че не може да се изключи избирателно прилагане на намалената ставка, при условие че то не води до опасност от нарушаване на конкуренцията (в този смисъл и Решение по дело *Zweckverband zur Trinkwasserversorgung und Abwasserbeseitigung Torgau-Westelbien*, посочено по-горе, т. 41 както и по аналогия Решение по дело Комисия/Ф., посочено по-горе, т. 27). От това Съдът извежда като последица, че при спазване на присъщия за общия режим на ДДС принцип на данъчен неутралитет, държавите членки имат възможност да прилагат намалена ставка на ДДС спрямо конкретни и специфични аспекти от дадена категория услуги, посочена в

приложение III към Директива 2006/112 (вж. Решение по дело Zweckverband zur Trinkwasserversorgung und Abwasserbeseitigung Torgau-Westelbien, посочено по-горе, т. 43). СЕС е изложил и, че когато държава членка реши да използва предоставената от член 98, параграфи 1 и 2 от Директива 2006/112 възможност за прилагане на намалена ставка на ДДС спрямо дадена категория доставки, посочени в приложение III към тази директива, тя може, при условие че спазва присъщия за общия режим на ДДС принцип на данъчен неутралитет, да ограничи приложението на тази намалена ставка на ДДС до конкретните и специфични аспекти на тази категория. Така признатата на държавите членки възможност за изборително прилагане на намалената ставка на ДДС се обосновава по-специално със съображението, че тъй като тази ставка е изключение, ограничаването на нейното прилагане до конкретните и специфични аспекти е в съответствие с принципа, според който освобождаванията и изключенията трябва да се тълкуват ограничително (Решение по дело Комисия/Ф., посочено по-горе, точка 28). СЕС винаги подчертава, че упражняването на тази възможност е подчинено на двойното условие, от една страна, за целите на прилагане на намалената ставка да се отделят само конкретните и специфични аспекти на разглежданата категория доставки, и от друга страна, да се спазва принципът на данъчен неутралитет. Тези условия имат за цел да осигурят, че държавите членки ще използват тази възможност само при условия, които гарантират правилно и ясно прилагане на избраната намалена ставка, както и пълното предотвратяване на евентуални измами, избягване на данъци и злоупотреба.

Настоящият съдебен състав констатира, че директивата за ДДС не съдържа дефиниция на понятието „настаняване, предоставяно в хотели и подобни заведения, включително предоставянето на ваканционно настаняване и отдаване под наем на места за площадки за къмпинг или каравани“. Дефиниция на това понятие не е предвидена и в Регламент за изпълнение (ЕС) № 282/2011 на Съвета от 15 март 2011 година за установяване на мерки за прилагане на Директива 2006/112 (ОВ L 77, 2011 г., стр. 1). Член 135, параграф 2 от същата директива предвижда: „Дейностите, посочени по-долу, се изключват от освобождаването, предвидено в параграф 1, буква л): а) предоставянето на настаняване съгласно определенията в законодателството на държавите членки, в хотелския сектор или в секторите с подобна функция, включително предоставянето на настаняване във ваканционни селища или на площадки, разработени за ползване като къмпинги“. Това налага извод, че предоставянето на настаняване

следва да бъде съгласно определенията в законодателството на държавите членки.

Съгласно §1, т. 45 от ДР на ЗДДС "Настаняване" са основни туристически услуги по смисъла на т. 69 от допълнителната разпоредба на Закона за туризма с изключение на доставка на обща туристическа услуга. Съгласно §1, т. 69 от ДР на ЗТ „Основни туристически услуги" са настаняване, хранене и транспортиране.

При положение, че намалената ставка е изключение, то ограничаването на нейното прилагане до конкретните и специфични аспекти е в съответствие с принципа, според който освобождаванията и изключенията трябва да се тълкуват ограничително.

По делото не е спорно, че изискуемите по закон документи, които следва да се представят за да се ползва преференциалната ставка от 9 процента са посочените в чл.40, ал.1 от ППЗДДС, като упражняването на признатата на държавите членки възможност, в светлината на коментираното по-горе решение на СЕС, избирателно да приложат намалената ставка на ДДС е подчинено на двойното условие, от една страна, за целите на прилагане на намалената ставка да се отделят само конкретни и специфични аспекти на разглежданата категория доставки, и от друга страна, да се спазва принципът на данъчна неутралност (решение от 27 февруари 2014 г., Pro Med Logistik и Pongratz, C454/12 и C455/12, EU:C:2014:111, т. 45 и цитираната съдебна практика).

Видно от приетите доказателства по делото не се установяват предпоставките за прилагане на намалената ставка по закон. От страна на жалбоподателя, който носи доказателствената тежест за това не са били представени на ревизиращите копие от регистъра на настаняването туристи по чл. 116 от ЗТ, както и в съдебната фаза на процеса. На основание чл. 116, ал. 1 от ЗТ, вписванията в регистъра се извършват незабавно при настаняване на туриста по начин, указан в ал. 2 от разпоредбата - електронно или на хартиен носител. Съгласно чл. 116, ал. 2, т. 3 от ЗТ освен електронно, регистърът може да бъде воден и на хартиен носител по образец, утвърден от министъра на туризма, като на основание чл. 116, ат. 6, т. 3 от ЗТ тези данни се въвеждат и в Единната система за туристическа информация, като въвеждането се извършва в срок до 24 часа от вписването или промяната на данните. Изискванията по чл. 40 от ППЗДДС и чл. 116 от ЗТ произтичат от преференциалния характер на прилаганата ставка по ЗДДС и необходимостта да се удостовери фактичното ползване на обектите за дейности, за които е предвидено данъчното

облекчение.

При липса на доказателства за проявление на фактическия състав на чл. 66, ал. 2, т. 1 от ЗДДС, редакция в сила за периода, обосновано органите по приходите са доначислили дължим от жалбоподателя данък до ставка 20 на сто. Доколкото задължението за лихва е акцесорно спрямо главното задължение, то начислявайки лихви в размер на 69,93 лв. за несвоевременно отразени от задълженото лице кредитни известия в дневниците му за покупки, органите по приходите правилно са приложили разпоредбата на чл. 124, ал. 5 от ЗДДС, съгласно която регистрираното лице е длъжно да отрази получените от него кредитни известия в дневника за покупки за данъчни период, през който са издадени. След като това не е сторено, за незаконосъобразното ползване на кредит за периода от издаване на кредитното известие до отразяването му в дневника за покупки се дължат лихва.

4. По отношение на приложението на чл. 79, ал. 2 и ал. 3 от ЗДДС и доначисления ДДС, съдът намира за правилни изводите на приходната администрация.

Съгласно чл.79, ал.2 ЗДДС, регистрирано лице, което изцяло, частично или пропорционално на степента на използване за независима икономическа дейност е приспаднало данъчен кредит за произведена, придобита или внесена от него стока, съответно изцяло или частично е приспаднало данъчен кредит за получена услуга, при извършване на последваща доставка на стоката или услугата, за която не е налице право на приспадане на данъчен кредит, дължи данък в размер на ползания данъчен кредит. Процесните къщи за гости са били изградени и част от активите на ЕТ „ПИРИН 2012 – Анастасия ЧОБАНОВА“ като същите са въведени в експлоатация с удостоверение №1 от 13.01.2015 г. С Договор за прехвърляне на търговско предприятие от 17.10.2019 г. ЕТ „ПИРИН 2012 - АНАСТАСИЯ ЧОБАНОВА“ е прехвърлил на жалбоподателя цялото търговско предприятие като съвкупност от права, задължения и фактически отношения, включително като част от предприятието са прехвърлени поземлен имот и построените в него две къщи за гости. Дружеството е сключило нотариални сделки с купувачите Лахан Г. К., В. И. Т. и Е. В. Я., съответно с НА №132 от 29.03.2022 г. за продажба на къща за гости №1 и с НА №118 от 05.10.2022 г. за продажба на къща за гости №2, ведно с прилежащите терени.

По аргумент за противното от дефиницията за „нови сгради“ по §1, т. 5, б. „б“ от ДР на ЗДДС, не са нови сградите, за които към датата, на която данъкът за доставката им е станал

изискуем, са изтекли 60 месеца /пет години/, считано от датата, на която е издадено разрешение за ползване или удостоверение за въвеждане в експлоатация по реда на Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Съгласно чл. 10, ал. 2 от ЗДДС в случаите по ал. 1 лицето, което получава стоките или услугите, е правоприемник и на всички права и задължения по този закон във връзка с тях, включително на правото на приспадане на данъчен кредит и на задълженията за извършване на корекция на ползвания данъчен кредит. Съответно това касае лицата, по ал. 1, т. 2 от разпоредбата при прехвърляне на предприятие по реда на чл. 15 или чл. 60 от ТЗ.

Предвид цитираните законови разпоредби с ревизионния акт законосъобразно е направена корекция на основание чл. 79, ал. 2 от ЗДДС на ползваното от прехвърлителя право на приспадане на данъчен кредит, съответно жалбата в тази част е неоснователна.

II. Относно задълженията по ЗКПО:

Обосновано ревизиращите са увеличили счетоводния финансов резултат на дружеството с приходите, реализирани от продажба на къщи за гости №1 и №2, за което дружеството е сключило нотариални сделки с купувачите Лахан Г. К., В. И. Т. и Е. В. Я., съответно с НА №132 от 29.03.2022 г. за продажба на къща за гости №1 и с НА №118 от 05.10.2022 г. за продажба на къща за гости №2, ведно с прилежащите терени. Установено е, че част от приходите не са осчетоводени, а друга част са осчетоводени като приходи за бъдещи периоди, което е в нарушение на счетоводното законодателство и по специално на чл. 78 от ЗКПО, озаглавена „Приходи и разходи, неотчетени по реда, определен с нормативен акт“ който гласи, че при определяне на данъчния финансов резултат счетоводният финансов резултат се коригира със сумата на приходите и разходите, което е следвало да бъдат отчетени през текущата година съгласно изискванията на нормативен акт, но не са отчетени от данъчно задълженото лице.

Жалбата е неоснователна и в частта на отчетените като приходи за бъдещи периоди резултати от сделката с „ПРОКОН ЮРЪП“ ЕООД. Касае се за извършени строително-монтажни работи за времето от 01.02.2020 г. до 31.12.2022 г. на обект, представляващ нежилищна сграда със смесено предназначение и подземни гаражи, находяща се в [населено място],[жк]. Реализираните приходи по основание и размер не са оспорени от задълженото лице, но и в този случай са осчетоводени

през 2022 г. като приходи за бъдещи периоди. Едновременно с това няма спор, че сградата, във връзка с която жалбоподателят е фактурирал СМР, има издадено разрешение за ползване №СТ-05-546 от 02.11.2022 г. Отчитането на приходите и разходите, свързани с договори за строителство, е съгласно изискванията на СС №11 „Договори за строителство“. Съгласно т. 6.1. от СС 11, когато резултатът от един договор за строителство може да бъде надеждно предвиден, приходите и разходите, свързани с него, следва да бъдат признати за приходи и разходи чрез съпоставяне на етапа на изпълнение на договорната дейност спрямо датата на съставяне на финансовия отчет. В случая наличието на условията по т. 6.1. от СС 11 е безспорно, тъй като се касае за завършено строителство и издадено за обекта разрешение за ползване. От това следва, че осчетоводяването на приходите от извършени СМР като такива за бъдещи периоди е в нарушение на счетоводното законодателство и предпоставка за прилагане на разпоредбата на чл. 78 от ЗКПО.

Горният правен анализ обуславя извод за неоснователност на жалбата.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Предвид изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 ДОПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 5675 евро, определен по реда на чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. По аргумент от противното на чл. 161, ал. 1, изр. 1 ДОПК на жалбоподателя разноски не се дължат, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

С тези мотиви. съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на „УНИКОН ГРУП“ ЕООД. ЕИК[ЕИК] срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22220224000537-091-001 от 30.09.2024 г., издаден от К. Г. М. - орган, възложил ревизията, и И. Р. Н. - ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 1616/16.12.2024 г., издадено от директора на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, относно допълнително установените задължения за корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ в размер на 97 073,13 и определени лихви в размер на 18 894.85 лв. и в частта на направените корекции на резултатите по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за

данъчни периоди юли, септември, ноември и декември 2020 г., февруари, март, април, ноември и декември 2021 г., февруари, март, август, октомври и декември 2022 г. и месец март 2023 г., общо в размер на 38 037.85 лв. и определени лихви в размер на 11 414.23 лв.

ОСЪЖДА „УНИКОН ГРУП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Териториална дирекция на НАП С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 5675 евро разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.